

Jag vet att det är det är det ända rätta, det enda jag kan göra som kan ta ifrån mig mina plågor.

Mitt hjärta är slitet i bitar, rivet i tu, bit för bit. Stupet känns närmare och närmare för varje sekund, trots att jag stått lutat över det i timtal. Det är långt ned dit, och jag vill långt bort. Jag skriker och ekat ropar tillbaka. Det känns som det kallar på mig, som att det kallar på mig ur sitt svarta mörker. Min högerhand tar upp en sten ifrån marken. Varför tog jag upp den? Vad gör den i min hand? Mina ögon beskådar den. Stenen är gråmelerad, glimrar i rött och har silvriga prickar som glänser till igenom solens strålar. Min högerhand hand flyttar den till sin vänstra motsvarighet. Stenen är ganska kall, precis som jag. Kanske borde jag ha fötts till sten istället. Det skulle nog ha passat mig bättre.

Jag låter den lösa sig ur min hand och jag hör hur den nöter mot kanterna på väg ner emot sin nya tillvaro. Kanske trivdes den inte alls här uppe precis bredvid stupet. Kanske har den alltid drömt att få komma dit ner. Nog har den förstått att det är djupt, för säkert har någon annan stått här och kastat sten för. Vem vet, kanske hamnade hans mor där nere för flera år sedan.

Nu är det tyst igen, stenen har nog funnit sin trygghet där nere. Hans mor bäddar nog överlyckligt ner honom i den säng som nu blivit hans. Skulle min mamma göra likadant med mig? Om jag hoppade, skulle jag få se henne då? Skulle jag få träffa henne? Skulle hennes ögon lysa kärlek liksom orden ur hennes mun?

Jag glömmer aldrig den dagen hon försvann. Ett tåg, sen var hon putts väck borta. Jag kan omöjligt förstå hur hon tänkte då. Jag var för liten.

- Josef, vad sägs om en morgonpromenad?

Hur kunde jag tro henne när hon sa det:

- Tågen är ju alltid så vackra i det första morgonljuset.

Det var så kallt, så rått, men glädjen i hennes ord förminskade kylan emot min hud.

Det sa pang, och lokföraren hann inte ens försöka bromsa.

Begravningsentreprenören hittade aldrig hennes vänsterhand. Den låg i en burk under min säng i 3 dagar. 3 dagar, innan hunden fick tag i den. Efter det slängde jag hunden framför tåget. Jag sparade bara hans halsband, inget mer.

Pappa har aldrig dragit på läpparna sen den morgonen, eller ens gått upp ur sängen. Det var nästan två år sen

nu. Mammas saker står kvar i toalettskåpet, både läppstiftet, mascaran, den där krämen hon hade i ansiktet och hennes hallonparfym. Den luktar gott, den luktar mamma. Fast det var längesen hon använde dem. Det var ganska längesen, redan innan hon dog och det var två år sen. Jag förstår henne, varför skulle hon göra sig fin? Hon hade ju ändå alltid ansiktet under täcket hela dagarna, om hon inte grävde ner huvudet i kudden förstås.

Jag undrar om hon ser mig nu. Hörde mamma ljudet av stenen som störtades fram och tillbaka emot kanterna. Hörde hon hur pauserna emellan varje nötning minskade och minskade hur längre ner i sprickan stenen färdades?

Om jag hoppade, skulle hon leta reda på varenda liten pusselbit av mitt hjärta då? Skulle hon hitta dem alla? Skulle hon kunna laga mig? Är det mamma som är ekot, är det hon som svarar mig? Är det hon som kallar på mig, kallar på mig ur sitt svarta mörker? Mörkret är nog inte så svart. Det är nog ganska rött, rött som mammas läppstift.

Jag låter mina fötter flytta sig något närmare stupet. Jag vet att det är det är det enda rätta. Det enda jag kan göra som kan ta ifrån mig mina plågor. En lite starkare vindpust och jag är där, hos dig. Klockan går. Minuterna vandrar. Jag måste bort, lämna kanten. Lämna svårigheten. Smärtan. Kaoset. Livet? Jag måste bort. Jag känner vinden emot mitt ansikte, i fel riktning. I rätt riktning?

Jag vet att det är det är det enda rätta. Det enda jag kan göra som kan ta ifrån mig mina plågor. Så jag gör nu det enda rätta, det enda jag kan göra för att sila bort smärtan och sopa undan kaoset. Jag vänder mig om, går hem och fortsätter leva. Jag pratar med pappa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren A. Thomasdotter med Poeter.se id #28975 innehar upphovsrätten